

Orcsik Roland

Pornó-Eurüdiké

I.

*Elég volt egy (be)kattanás,
vakuzó orpheuszi pillantás,
a ránduló testből
kiömlött a fény.
A combok közti
bányamélyben
előhívatlan
árnyéka után
zihál a vágy.*

II.

*Elég volt egy kattintás,
megrepedt a pillantás.
Törmeléke az álom
torkában merült el.
A mélyén egy pillanatra
összeáll a sok szilánk,
fölszejlik a látvány:
a boncoló kamera előtt
vakon vonaglik a test,
majd széthull, akár a mondatok
az ébredés nélküli,
lucskos sötétben.*

III.

*Elég volt egy tüzes kacsintás,
szerelemnyál csorgott le
a fétis-bábu
gyötört gyönyör-arcán.
Ajka vágyra tárva
a jelenet végét várja,
szótlanul az örökké-
valótlanságban,
akár egy felfújható angyal,
mely úgy szakadt el az égtől,*

*mint pete a fészektől,
zsinór a köldöktől.*

IV.

*Elég volt egy kapcsolás,
sötétre tapadt a látás,*

*míg le nem vált,
magával rántván*

*a kiszívott idő
véres piócióit*

*a beszüremelő felejtés
harmatos derengésébe –*

V.

*Elég volt egy koppanás,
a tágra zárt szemben*

*reccsent a reggel,
fénye szétfröccsent,*

*akár a bolygók
a nagy bummm utáni*

*feneketlen, alvilági
szellentésben.*

VI.

*Elég volt egy öblös, mély kondulás,
lefagytak a video-képek,
megdermedtek a nyálkás álmok.*

*A kongás továbbgyűrűzött
a test barlangjában,
mint fában az évek,
gyökeret eresztett a szívben,
az ő szívében,
az ő testében,
a Hangjában.*

VII.

*Elég volt egy kiáltás,
újabb törés*

*hasított végig
a test-harangon.
A hang megrepedt,
a résen kitört a fájdalom,
s minden újra zuhanni kezdett,
zuhant a test, a fény, a kiáltás,
omlott a gyermekkor,
porladt az idő,
zuhan az egész romhalmaz
vissza a sötét bányába,
a sötét képernyő
néma ölébe.*

VIII.

*Elég volt a vég előtti kontra,
az orgasmus elhalasztása,
kiélt pillantásában
kövér pelyhekben szitált a hó –
visszafelé;
a visszapörgetett képkockákon
a táj fokozatosan elkomorult,
ám hallani a hótól nedves
sóvárgását,
minden porcikája emlékszik
a végén beálló,
elnyújtott,
fénylő fehérségre.*

IX.

*Elég volt egy (ki)kattanás,
Ámor-áram nyilallt
a sötét tájba.
Kondult a teste.
Szedjetelek szét,
szedjetelek szét,
ismételgette
a vég felé közeledve.
Sóvárgása nem veszett el,
csak átfogalmazódott.*

X.

Elég volt.